

Sint-Janscollege Meldert

Aalmoezeners van de Arbeid

SOCIALE DAG

Vrijdag 8 april 2011

Stichting Delacroix
Sint-Truidensesteenweg 492
3300 Hakendover

Groepswerk:
Lynn Vanleysen (6 LMT)
Lisa Huyge (6 LWE)

Hoofdstuk I: de instelling

De Stichting Delacroix is een organisatie voor professionele hulp voor kinderen en volwassenen met een fysieke en/of mentale handicap. De bezoekers kunnen ofwel verblijven in een internaat ofwel elke dag de stichting bezoeken als een dagcentrum, dat ook een atelier heeft. Hier kunnen de volwassenen aan verschillende activiteiten deelnemen. Er is de mogelijkheid voor kinderen van 0 tot 21 jaar om opgenomen te worden. Voor volwassenen zijn er twee alternatieven. Ofwel verblijven ze in de Stichting door opname ofwel komen ze elke dag naar het dagcentrum en gaan ze daarna weer naar huis (of naar het domein in Tienen). De Stichting breidt zich uit over twee grondgebieden. Een in Tienen en de andere in Hakendover. Wij hebben een bezoek gebracht aan Hakendover.

In 1950 werd de Stichting opgericht door de familie Delacroix. De volledige naam is de Stichting Marguerite-Marie Delacroix. Die naam dankt ze van een van de dochters van de familie die overleed op de leeftijd van dertien jaar. Oorspronkelijk werd er alleen met kinderen gewerkt. Men wilde zieke kinderen van de Tiense regio opvangen. Later werden ook kinderen met een mentale handicap opgenomen. Men merkte dat de vraag naar opnameplaatsen voor deze kinderen zeer groot was vanuit heel het land en daarom ging men steeds meer kinderen opnemen. In 1976 werd de Stichting erkend als ziekenhuis en instelling voor gehandicaptenzorg, maar naar mate er steeds meer personen met een mentale handicap in de Stichting kwamen, verschoof de nadruk van een medische naar een pedagogische aanpak. Men ging de grote groep van mensen meer verdelen naar kleinere groepjes van 8 à 10 personen en daarvoor had men het geschikte terrein nodig. Bijgevolg kocht de Stichting de domeinen in Hakendover en Tienen aan. Zo is men tot de huidige aanvang van de Stichting gekomen.

Circa 400 personeelsleden werken in Hakendover en Tienen. Zij doen de begeleiding en de zorg. Ouders en wettelijke vertegenwoordigers zijn hun belangrijkste gesprekspartners en samen met hen willen zij zoeken naar verbeterpunten in hun voorziening.

Hoofdstuk II: de activiteiten van de dag

Lisa:

In de voormiddag kon ik helpen bij de jongste kinderen van de afdeling. In theorie zijn dat kinderen tot tien jaar, maar in de praktijk wordt er wel eens afgeweken van die grens. Ik heb eerst geholpen met enkele kinderen een bad te geven. Vervolgens heb ik gekeken hoe een sessie ergotherapie eruit ziet en daarna heb ik een 'knuffelmomentje' gehouden met een van de kinderen. Dit is een intiem moment met hen waarvan ze ten volle genieten, omdat ze vaak niets anders kunnen doen door hun handicap. Als laatste heb ik de kindjes nog helpen eten geven en de afwas gedaan. De voormiddag vloog voorbij.

In de namiddag heb ik geholpen in het dagcentrum 'Kleine Bempt' waar volwassenen met allerlei vormen van beperkingen hun dag kunnen doorbrengen door activiteiten te doen. Ik kon met een van die activiteiten meedoen. Uiteindelijk koos ik dan voor crea. Dit is een vorm van creatief bezig zijn waarbij ik met enkele mensen heb geschilderd. Vervolgens kregen de bezoekers nog een koek en een drankje waarna ook de namiddag afgelopen was.

Lynn:

Lisa en ik besloten om in de middag van post te veranderen. Zo konden we beiden de twee verschillende groepen ervaren.

Bij aanvang van de voormiddag koos ik de activiteit relaxatie. Samen met een medewerkster ging ik enkele bewoners ophalen die autisme hebben. In de ontspanningsruimte mochten de bewoners uit een grote doos verschillende 'verwenspulletjes' halen. Sommigen speelden met massagevoorwerpen, andere waren gefascineerd door een geur of een trilling. In die ruimte werden nieuwe ervaringen opgedaan maar er werden ook spullen van vorige sessies herkend. Ik heb ook geprobeerd contact te leggen met hen. Zo mocht ik iemand, die gevoelig is voor verschillende geuren, handcrème geven.

Na de sessie hebben we de tafel gedekt. Bij deze 'activiteit' schakelen ze de volwassenen ook in. Dit was een goede gelegenheid om met de mensen te praten.

In de namiddag mocht ik gaan helpen bij de kinderen tot 10 jaar. Na een rondleiding in hun huisje, ben ik met de twee oudste kindjes in de tuin gaan spelen. Het was leuk te zien hoeveel plezier ze hadden in het schommelen. Daarna was het tijd voor hun vieruurtje. In heb toen enkele kindjes eten geven en veel knuffels gekregen. Van kleins af aan wordt er met hun geknutseld. Dit is altijd een leuk moment, zowel voor de kinderen als voor de medewerkers. Die dag maakten ze een paascadeautje, geverfde handen op een geschilderd doek. Er werd ook gedacht aan het nieuwe broertje van één van de kinderen. En voor ik het besepte was het al weer tijd om afscheid te nemen.

Hoofdstuk III: individuele eindevaluatie

Lisa:

Voor mij was het een bijzonder leerrijke dag. Ten eerste vond ik het heel leuk om de mensen te mogen helpen bij dingen die ze niet zelfstandig kunnen en ten tweede was het heel aangenaam te zien hoe liefdevol en zorgzaam de medewerkers van de Stichting omgaan met hun bezoekers. Omdat ik ook animator ben op een speelplein voor onder andere kinderen met een beperking vond ik het ook nuttig nieuwe ervaringen op te doen en nieuwe standpunten van de medewerkers te horen omtrent het omgaan met mensen met een beperking.

In de voormiddag ben ik actiever bezig geweest dan in de namiddag, maar in de namiddag had ik dan meer de kans om te observeren en te kijken hoe het personeel van de Stichting omging met de bezoekers.

Na zo'n dag heb je een heel andere kijk op het leven van mensen met een handicap en ik denk dat het nuttig is voor iedereen om dat eens mee te maken.

Lynn:

Ook ik heb enorm veel ervaring opgedaan. Het was de eerste keer dat ik met mensen werkte die een mentale/fysische handicap hebben. In het begin was het even wennen, je weet niet goed wat ze kunnen of hoe ze zullen reageren. Maar wat mij opviel is dat zij allemaal ontzettend lief zijn en openstaan voor nieuwe mensen. Ik kreeg meteen een omhelzing en een vrouw, die daar verbleef, stelde mij aan het personeel voor.

In de voormiddag heb ook ik meer geobserveerd. De volwassenen komen daar allemaal in een grotere groep samen, terwijl het werken met de kinderen intensiever is. Je hebt een kleinere groep en zij hebben nog veel hulp nodig.

Het was heel fijn een steentje te hebben kunnen bijdragen. Want wij hebben nu maar één dagje meegedraaid maar je krijgt er enorm veel dank en liefde voor terug. Ik heb veel bewondering voor de medewerkers, die dag in dag uit, het beste voor de mensen willen vanuit hun altruïsme.